

Muzeum Polskich Formacji Granicznych

<https://muzeumsg.strazgraniczna.pl/muz/formacje-ochrony-granic/biografie/1918-1939/kadra/k-k/jozef-kalandyk/24343.Jozef-Kalandyk.html>
2024-07-16, 15:20

ppłk **Józef Kalandyk** urodził się w dniu 22 lutego 1898 roku w Niechobrzu k. Rzeszowa w rodzinie Stanisława i Katarzyny z Rzepków. Ukończył 6 klas gimnazjum klasycznego w Rzeszowie. W dniu 25 sierpnia 1914 roku wstąpił do Legionów Polskich i został wcielony do 2 pułku piechoty, gdzie służył do 15 lutego 1915 roku. W późniejszym okresie walczył w szeregach I Brygady Legionów Polskich. Po kryzysie przysięgowym został wcielony do armii austriackiej i wysłany na front włoski. Walczył w szeregach 20 pułku piechoty, 46 pułku piechoty i 40 pułku piechoty. W sierpniu 1918 roku został skierowany do Oficerskiej Szkoły XV Korpusu w Mürzzuschlag k. Wiednia. Przebywał tam do 28 października 1918 roku.

W dniu 3 listopada 1918 roku wstąpił do Wojska Polskiego, a w dniu 10 listopada, czyli siedem dni później awansowany został do stopnia podporucznika i odkomenderowany do 23 pułku piechoty w Lublinie. Od grudnia 1918 roku do lipca 1920 roku walczył w szeregach 23 pułku piechoty dowodząc 6 kompanią. W dniu 25 maja 1920 roku w bitwie pod Ambrozyjkami, siłami jednej kompanii zatrzymał atak wielokrotnie silniejszego przeciwnika i odrzucił go daleko w tył, ratując swym czynem mocno zagrożony odcinek.

Służbę w 23 pułku piechoty pełnił do 1922 roku. Od 29 kwietnia 1922 roku do 23 maja 1927 roku pełnił obowiązki wykładowcy w Centralnej Szkole strzeleckiej w Toruniu, później pełnił funkcje:

- kierownika Referatu Uzbrojenia w Departamencie Piechoty Ministerstwa Spraw Wojskowych w okresie od 24 maja 1927 roku do 13 marca 1931 roku,
- dowódcy batalionu 21 pułku piechoty, w okresie od 14 marca 1931 roku do 23 marca 1932 roku,
- dowódcy batalionu KOP „Czortków”, w okresie od 24 marca 1932 roku do 1934 roku,
- szef Oddziału Wyszkożenia w Dowództwie KOP od 1934 do 1935 roku.

W latach 1935-1938 pełnił obowiązki Komendanta Centralnej Szkoły Podoficerskiej KOP w Osowcu. Ukończył kurs dowódców pułków w CWPiech. w Rembertowie. Od września 1938 roku był zastępcą dowódcy 40 pułku piechoty we Lwowie, a od 10 marca 1939 roku został dowódcą tego pułku.

We wrześniu 1939 roku walczył w obronie w Warszawie, pełniąc obowiązki dowódcy odcinka Wola i Ochota. Po kapitulacji, dostał się do niewoli niemieckiej i przebywał w oflagach w X A Itzehoe, Sandbostel i Woldenbergu.

Po wojnie powrócił do kraju i pracował w agencji morskiej GAL w Gdyni. Od 1949 roku mieszkał w stolicy, gdzie w dniu 20 stycznia 1952 roku zmarł.

Był żonaty z Haliną Łopińską, z którą miał syna Kazimierza, urodzonego 6 lipca 1927 roku, zamieszkały w Gdańsku ul. B. Krzywoustego 22 m 7.

Odznaczenia:

- Krzyż Virtuti Militari klasy V i IV (nr 3654, 00211)^[1]
- Krzyż Niepodległości
- Krzyż Walecznych (trzykrotnie)
- Złoty Krzyż Zasługi oraz innymi medalami resortowymi

Opracował: **Kajetan Szczepański**

Źródło:

[1] CAW, VM 69-6194, ap.22760 KN 16 września 1931, PSB, R.1964-1965, t. XI, s.432.

L. Głowacki, „Obrona Warszawy i Modlina na tle kampanii wrześniowej”, Warszawa 1975.

Pr. zbiorowa „Kawalerowie Virtuti Militari 1792-1945”, Koszalin 1997, t. III, cz. 1, s. 56.